

Kitüntetések

Az Elnöki Tanács eredményes munkája elismerésül nyugállományba vonulása alkalmából a Munka Érdemrend arany fokozatát adományozta dr. Tóth Kása Béla Csongrád megyei főügyész-helyettesnek. A kitüntetést dr. Szijártó Károly, a Népköztársaság legfőbb ügyésze adta át Budapesten. Ugyanekkor adta át a legfőbb ügyész a Kiváló Munkáért kitüntetést dr. Bonomi Zoltán megyei főügyész csoporthoz vezető ügyésznek több évtizedes igazságügyi és ügyészeti munkája elismeréseként ugyanancsak nyugállományba vonulása alkalmából.

A kitüntetések átadásánál jelen volt dr. Kereszty Béla Csongrád megyei főügyész is.

Az Elnöki Tanács K. Szabó István rendőr vezérőrnagyának, a Szolnok megyei rendőr-főkapitányság vezetőjének nyugállományba vonulása alkalmából, a Belügyminisztérium állományában kifejtett több évtizedes eredményes tevékenysége elismeréseként a Szocialista Magyarországi Érdemrendet adományozta. A kitüntetést Szolnokon Ladvánsky Károly rendőr vezérőrnagy, belügyminiszter-helyettes adta át.

Felmentések, kinevezések

Az MSZMP Csongrád megyei Bizottsága 1979. december 10-i határozatával:

Rácz Lajost, a Csongrád megyei Hírlap főszerkesztőjét — egészségi állapotára tekintettel, saját kérésére, érdemei elismerése mellett — 1979. december 31-vel felmentette főszerkesztői beosztásából, és egyetértett nyugállományba helyezésével.

A megyei pártbizottság dr. Tamasi Mihályt, a propaganda- és művelődésügyi osztály vezetőjét — érdemei elismerése mellett — beosztásából felmentette és 1980. január 1-i hatállyal a Csongrád megyei Hírlap főszerkesztőjévé nevezte ki.

A megyei pártbizottság propaganda- és művelődésügyi osztályának vezetőjévé 1980. január 1-i hatállyal dr. Sebe Jánost nevezte ki.

*

1979. december 29-én Szegeden, a Sajtóházban a Csongrád megyei Hírlap szerkesztőségi megbeszélésére került sor, melyen részt vett dr. Komócsin Mihály, a megyei pártbizottság első titkára, dr. Lőkös Zoltánné, a Központi Bizottság munkatársa, dr. Koncz János, a megyei pártbizottság titkára és Vass Henrikné, a Hírlapkiadó Vállalat igazgató-helyettese.

A szerkesztőségi megbeszélésen dr. Komócsin Mihály, dr. Lőkös Zoltánné, Vass Henrikné és F. Nagy István, a Délmagyarország főszerkesztője meleg szavakkal köszöntötte meg Rácz Lajos több évtizedes főszerkesztői tevékenységét, kifejezésre juttatva, hogy továbbra is számítanak közéleti munkájára. Ezt követően Nagy Pál főszerkesztő-helyettes átadta Rácz Lajosnak a Csongrád megyei Hírlap plakettjét — Szabó Iván szobrászművész, kiváló művész alkotását.

Egyidejűleg dr. Tamasi Mihálynak eredményes munkát kívántak főszerkesztői feladataihoz.

A vállalat elrendelt rendje

Volt valami fiatalos tekintélyrombolás abban, amilyen titokban — az ifjúsági parlamentre készülve — a vállalat fiatal szervezői és közgazdái ösz-szegyűjtötték azokat a vezérigazgatói, vezérigazgató-helyettesi utasításokat, amelyek a cég rendjét — így: termelési szervezetségét, ügyviteli áttekinthetőségét, alá- és fölérendeltségi viszonyait — kívánták szabályozni. S mert a csiny igazi izét a meglepetés adja, a három vaskos iratköteget sporttáskájában csempészték be a tanácskozási helyet adó terembe, s csak akkor került az asztalra, amikor „az özszeesküvők” egyike szót kért: a rendről beszélt. A rendről, ami inkább csak óhaj-sóhaj a cégnél, mintsem valóság, pedig — s beletűrv a iratkötegekbe, fölmutatva egyet a sokszorosított papirokból — hatoldalal szöveg szót a tisztítószerke kivételzésének, felhasználásának rendjéről, utalványozási jogáról... Ahogy mondani szokták: élénkség a teremben. Ami néhány perc múlva már nevetésbe, tapsba váltott át, ahogy újabb rendelkezések kerültek elő a rendről, jórészt frott malasztok csupán, mert a valóság függetlenítette magát a papíregimentől.

Lehet, hogy példánk egyedi, de csak annyiban, hogy másutt nem gyűjtik össze az osztályok, főosztályok kezdeményezte, fogalmazta papirokat. S általában abban az értelemben, ami a papírhégek növekedését, öszszegyűjtöttségét illeti. Mert való igaz: sokan vannak, akik azt hirdetik, jó, ha minden le van írva. S így kerül azután vezérigazgatói körlevélbe, utasításba — amint az ifjúsági parlamenten elhangzott: salátaként — a gyáregységek szervezési osztályainak létrehozása, az elhasználtított szerszámok selejtezésének módja, az úti-jelentések benyújtásának formája, s a központi vállalati klubba az idegenek belé-
nének korlátozása.

Mielőtt mondanánk félreérthetővé válna: természetes, hogy a rend sokféle elemét éppen a rendelkezések teremtik meg, de sohasem függetlenül a valóságos helyzettől, az adottságoktól és feltételektől. A vállalati szervezetben azonban gyakorlati tapasztalható a rend pusztán elrendelése, a tényleges cselekvés és a papíron rögzített öszszetevésztése, vagyis annak a rendkívül veszélyes felfogásnak a terjedése, hogy amiről körlevél, utasítás, szabályozás stb., azaz valamilyen vállalati rendelkezés készült, azzal a továbbiakban már nem szükséges törődni, az rendben

megy a maga útján, azzal semmi gond nem lehet. Így aztán gyakran összekeveredik a lehetséges, az óhajtott. Az egymást gyorsan követő, de nehezen végrehajtható utasítások azt is kiismerhetetlenné alakítják, amiben tegnap még úgy-ahogy kiigazodtak az érintettek. S ezt nem evf, az újságíró tollára véletlenül került ifjúsági parlamenti tanácskozási igazolija, hanem — és sokkal inkább — ezt teszik azok a tudományos vizsgálatok, amelyeket a vállalati szervezetről folytattak a szocialista vállalat kutatási főirányon belül szociológusok és közgazdák, s amelyek azt mutatták: a belső rendelkezéseknek csak a töredéke valósul meg!

Ilyen gyatra lenne a fegyelem? Van gond azzal is, ám a papíron maradt utasítások nagy számát jórészt a feltételek hiányával, az óhajok rendelkezéssé fogalmazásával, az öhajozással — „mi kiadtuk az utasítást” — magvarázhatjuk. Azzal a gyakorlattal, amelynek hívei, hódolói a formalitásokat látják lényegnek, s a lényegyet mellékesnek: papírokat gyártanak, s úgy vélik, a valóság majd — szinte automatikusan — átalakul. Konyhai bölcsesség ez az üzemi vélekedés, ám igaz, hogy elrendelni csak azt szabad, ami megvalósítható, mert máskülönben az sem valósul meg, ami megvalósulhatna.

Most, amikor a termelőhelyek túlnyomó többsége nehéz próbatételek előtt áll, fel kell figyelni a papírlábakra támasztott rend illékonyágára, a vélt tisztázottság és a valóságos állapotok ellentmondásaira. A rendhez — ahhoz, hogy legyen, szilárdabbá váljon, s a módosuló követelményekkel együtt fejlődjön — közepes vállalatnál is rendelkezések sora szükséges, s még inkább ez a több egységre tagolódó, gyakran az ország különböző tájain telepeket föntartó nagyvállalatokra. A rendnek mégsem a rendelkezés a biztosítéka, hanem a rendelkezésben foglaltak öszszhangja a valósággal, a kívánt cél elérhetősége, az ehhez megteremtett feltételek, azaz: tartalom és forma egysége. S ha a forma válik elsődlegessé, akkor túl a rendelkezések tartalmán, a munka tartalma válik kétségesse, az eredmény kérdésessé, a haladás pusztán óhajj. Ezért nem engedheti meg magának egyetlen vállalati közösség sem azt a tévhitet, hogy ha valamit elrendelnek, az már egyenlő a valóságos rend újabb elemével.

Mészáros Ottó

Étel, ital szilveszterre

A két ünnep között szemmel láthatóan emelkedik a forgalom a vendéglőkben és a kocsonyahús, s a páros debreceni is bővít, ezekből ugyancsak tekintélyes mennyiség áll a vásárlók rendelkezésére. A városellátó vállalat árudáiba banánból, citromból és a többi déligyümölcsből 50 mázsát szállítottak az ünnepekre.

Sokan családi körben vagy társaságban kívánják köszönteni az újévet, de bárhol is tervezik az ünneplést, ehhez szinte elengedhetetlen az ízetes étel s az ital. A kereskedelem és a vendéglátásban is számítottak erre. A három legnagyobb szegedi kereskedelmi vállalat, az ÉLKER, az ÁFESZ, valamint a Városellátó Vállalat öszszesen 79 ezer üveg pezsgőt, 152 mázsa virslit rendelt az év utolsó napjaira. Tökehús, s a többi hen-

tesáru is bőven kapható a boltokban. A választékot a bősős malac, a kocsonyahús, s a páros debreceni is bővít, ezekből ugyancsak tekintélyes mennyiség áll a vásárlók rendelkezésére. A városellátó vállalat árudáiba banánból, citromból és a többi déligyümölcsből 50 mázsát szállítottak az ünnepekre.

Nem tétlenkednek a szegedi élelmiszeripari üzemek dolgozói sem. A tejüzem 110 ezer liter helyett — amely a szokásos napi átlag — 135 ezer liter tejet küld a boltoknak szilveszter előtt. Arra is felkészültek hogy ke-lendőbbek lesznek a tejtermékek. A sütőipari vállalat 5. számú üzeméből például karácsony és szilveszter között 40 ezer darab péksüteményt és kalácsot vittek a boltokba.

A piac kívánsága szerint

Kölnbe repül a liba

Kölnbe repült jó néhány lúd — pecsényének, töltött libának való jószág — Mesterszállásról, a mezőheki Táncsics Tsz-ból. Az Amiga '79 kiállításon, földrésznünk egyik legnagyobb élelmiszeripari kiállításán mutatkoztak be. Mégpedig sikerrel: az első 20 ezres rendelést megkötötték a libákra.

A világ egyik legnagyobb lúdartermelő gazdasága ez a mezőheki Táncsics. (Miert nem elég annyit mondani: „lúdtenyésztő gazdaság”? — kérde az elnöktől. Mert az árulód, portéka: a 20 ezres törzs árának nevelt szaporulatait szállítjuk.)

Húszezres törzsállomány. 220 ezer libát szeretnének nem tenyészteni, termelni.

Ismerve a baromfiipar gondjait; nem merész vállalkozás ez?

A kölni világkiállítás — mondja az elnök — igazolta elgondolásainkat. A vevők elmondták igényeiket. Mi a piac kívánsága. Mert valóban, a zsiros liba nem kelen-dő. Kísérleti jelleggel 20 ezres megrendelést kaptunk. Jövőre ez 50 ezer lesz, majd évi 200 ezer darabot szállítunk majd az NSZK-ba. Ez más liba, mint amelyet ismerünk: kalóriaszegény takarmánnyal hizalt lúd. Mi csak előneveljük a kislíbakat — a lúdtőjástermelés is irányított nálunk, nemcsak tavaszon van kislíba — s két társszövetkezetnek, az öcsödinek és a cibakhezinak adtuk át. Négyhétes kortól már ki lehet vinni a kislíbakat a Körörsre és a Holt-Tisza partjára. (MTI)

Védnökség

A paksi példa

Paks, mint példa szerepel a mindennapi gondolkodásban. Ha védnökségről, ha az ifjúság gazdasági építómunkájáról esik szó ez jut elsősközött az eszünkbe.

Mindez persze nem véletlen, háttérben az oly sokat emlegetett energiahiány áll. Ezért is nyilvánították azt ott épülő erőművet KISZ-építkezéssé, küld megbízóival fiatal szakembereket, segít a helyszínen dolgozó fiatalok mozgósításában. Ezek a tények ismertek, a védnökség fogalmát mégsem töltik ki egészen.

Mert hogyan tehető a paksi építkezés védnöksége a számítógépprogram vagy a húsprogram védnöksége mellé? Mi a közös, hogyan tartozik egy körbe a paksi atomerőmű-építés és városfejlesztés, illetve a számítógépek elterjesztésének támogatása?

Látszólag sehogy, legfeljebb a közhely szintjén any-

nyi, hogy a KISZ felajánlja a fiatalok tevékeny figyelmét, Paks például ma hazánk legnagyobb beruházása. 1974-ben kezdték el építeni, s tíz év múltán, 1984-ben az első ször áramot. Az első, 100 fős KISZ-építőbrigád 1977 végén mozgósították, idén tavasszal további száz fiatal szakember érkezett megbízó-levéllel. A szocialista munkaversenyben kilencven ifjúsági brigád vesz részt. A több mint négyezer dolgozó fele harminc év alatti. A felsorolás önmagáért beszél, csak hogy ezzel még mindig nem tisztáztuk teljesen a védnökség szó tartalmát. Egy példa talán pontosabban megvilágítja a lényegét. Egyik megyénk tanácsának fiataljai elhatározták, hogy munkájukat megkísérlik felülvizsgálni az ügyfelek szemével. Átnézték az ügymenetet, sok felesleges állomás kiiktatására tettek javaslatot, hivatalos szövegeket fogalmaztak értelművé, egyszerűbbé, jogszolgáltatásról szervezte a megyeszékhelyen. Saját munkakörükben is hatékonyságra törekedtek. Ki is mondták: védnökséget vállalnak a tanácsai munka felett.

Mindezekből pedig kitűnik: a védnökség fogalma nem egyszerűen munkaórákat, termelési mutatókat, hanem új szemléletet, a munkához való hozzáállás változtatását jelenti.

Hogy kerül ide a számítógépprogram? Ha tudjuk, mire jó, elterjesztése miért fon-

tos, már aligha kell magyarázni. Egyszerűbbé teszi az ügyvitelt, segít a vezetői döntések előkészítésében, a munkaszervezésben. Szemléletváltozásra kényszerít, ha kell, tényekkel, adatokkal, öszszehasonlításokkal döntésre kényszerít.

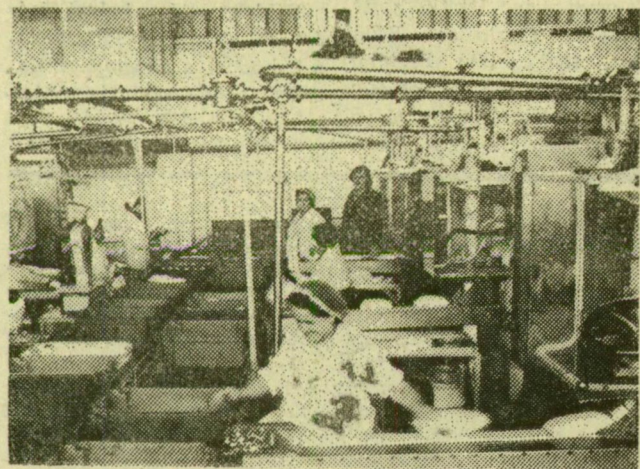
Kell-e ezt patronálnunk, védnökséget vállalunk? Aligha kérdés. Nem véletlenül kezdtem azzal, hogy Paks példa. Az ifjúság országépítő példájának kiemelkedő állomása. Mint ahogy annak idején az volt Százhalombatta vagy Leninváros. Mert nemcsak nagyüzem, új munkahely, korszerű technika épült. Város is, lakhely, otthon, új élet. Paks például idén január elsején lett város.

A védnökség tehát a világ átalakításáért vállalt felelősséget jelenti. S nem csak általában. Mindenkinnek ott, ahol él, dolgozik, alkot, ahová a feladat rendeli.

Hogy mégis megvalósuljon a gyanapodott védnökség — Kádár János is meggyőződött erről minapi látogatásakor — azt jelzi: öszszefogás, az erők koncentrálása, az érdekek egyeztetése és feltárása nélkül nem megy. Egy fiatal a tanácsnál, egy lelkesedő a számítástechnikában, egy kezdeményező Pakson nem érhet el semmit.

Sokak, a többség példája lehet csak parancsoló kényszernek, a tünékeny, a felületeseznek, a bizonytalanoknak.

Rege Sándor

Ládákba rakják a zacskós tejet a szegedi tejüzemben

Dolgoznak az 5. számú sütőipari üzemben

Szegedi párt-küldöttség Szabadkán

A szabadkai községi pártbizottság meghívására december 27-29. között szegedi pártdelegáció látogatott testvérvárosunkba, Szabadkára. A küldöttség vezetője dr. Székely Sándor, az MSZMP Szeged városi bi-

zottságának titkára; tagjai Bagi Dezsőné, a városi pártbizottság tagja és dr. Schmidt József, a városi pártbizottság munkatársa.

A küldöttség Szabadka tudományos, kulturális életét tanulmányozta.